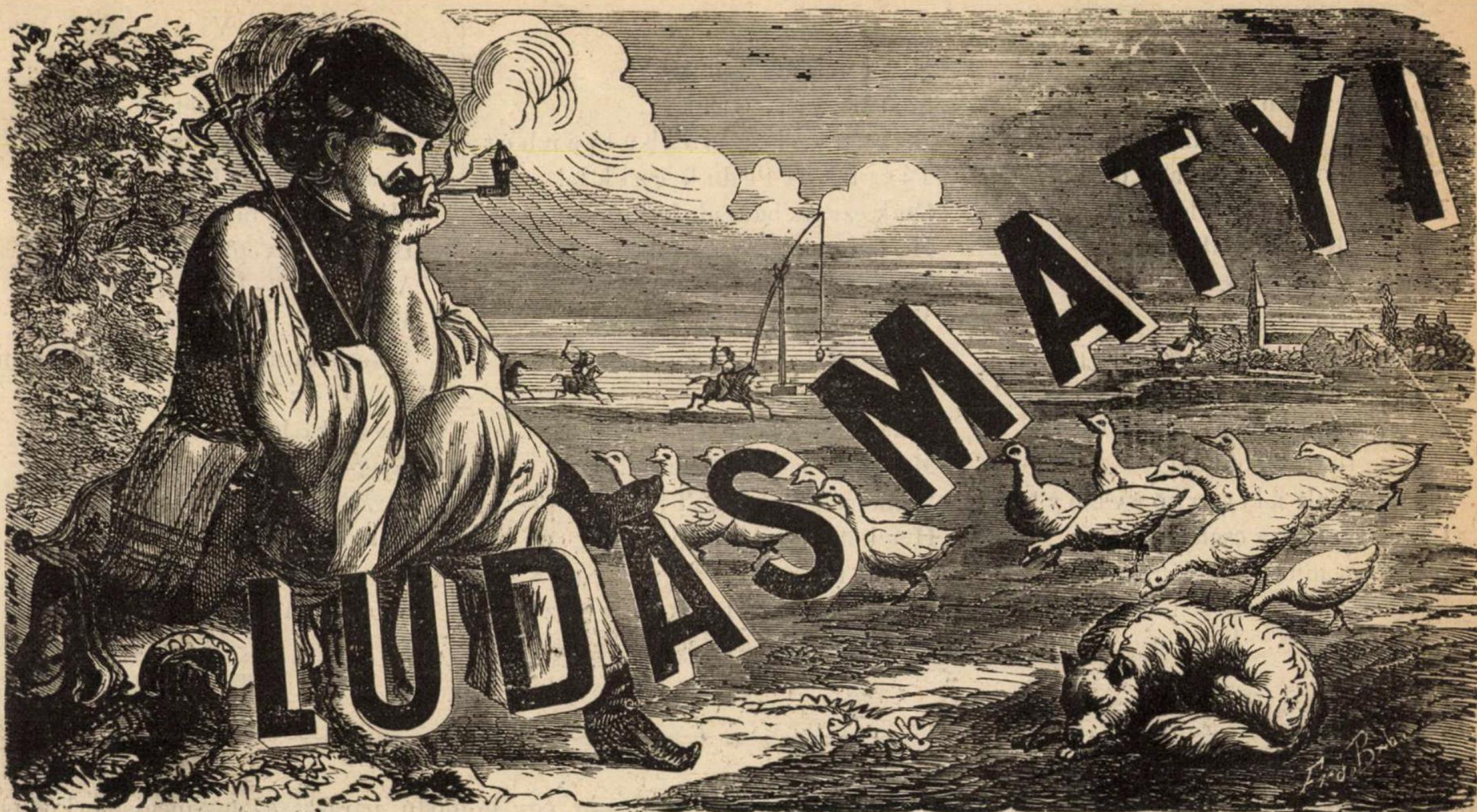

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, nov. 5
1871.
45. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

„Meghagyatik“

a Ludas Matyi utófizetőinek, kik még a julius — deczemberre eső félévi 3 frt ángáriát be nen fizették, hogy azt jelen fizetési meghagyás vételétől számitandó 8 nap alatt a postán utalványozni el ne mulaszszák, mert ellenkező esetben minden forint után hetenként egy piczula jár késedelmi kamat fejében.

Ludas Matyi,
vicz-adó exequens.

Világos tények.

I.

Szerelmetes olvasóm!
Vedd elő a Matyit,
Május hetedikéről
S nézz bele egy piczit;
Találsz az első lapon
Egy karakán verset,
Jövő fotografiája
Czimen — s nem keveset
Bámulsz tálentumomon,
S meglepve kérdezed:
Te vén Bőgős! hogy van az
Hogy igy megérezed
— Elébb mint más gondolná —
Mindennek a szelét,
Megjósolván előre
Végkimenetelét!?

II.

No öcsém! a rosz viccet
Ugyan megbocsátom,
Mit a szél megérzésről
Mondasz, — mert mint látom:
Keveset forogtál még
Te a nagy világon,
S könyen lógva maradnál
Az Absolon — ágon!
Nem kell holmi nagy elme
Azt megprófétálni,
Csak egy kis kombinálás
S tisztába fog állni!
Meg kell mindig vigyázni
Bizonyos napokat,
S figyelve olvasni a
Jobb-párti lapokat!

III.

A mit azok mondanak
Szépen megfigyelém,
S abból az ellenkezőt
Jövendölni merem.
Hogy Hohenwarth beadta
A cseh — kiegyezést:
Rögtön tudtam előre
A végkifejlődést —.
Mondám, hogy mind kap egyet
S ha épen nem adnak:
Veszekedjék egy kicsit,
Mindjárt alább hagynak!
Mi az az egy? azt kérded,
Mi-e? hát minister!
Lásd, meg kapta a lapút
Az a cseh filiszter!

IV.

Most csak az van hátra még
Hogy a többiek is
Fogadják el tanácsom:
Szent, hogy kapnak ők is!
Kezdjen el veszekedni
Steyer, Krajna, Salzburg,
Utánna Karinthia,
Lodomérja, Habsburg,
Egy pár hóig czibálják
Bécset, innét — onnét·.
Szent, hogy kapnak ministert
Azt se tudják honnét!
Gyártsanak államtörvényt,
Olyant minőt a cseh,
Osztán a mit akarnak
Kinyerik, szentuttse!

V.

Mivel nekünk felettébb
Igen nagyon tetszik:
Ezernyolczszázhatvanhét
Tizenkettedik czikk!
Csak ezt ne bántsd, külömben
Ha bántod, jobb ha futsz,
Mert bizony a zempléni
Veréb sorsára jutsz!
Jelentsd ki, hogy a magyar
Dicső kiegyezést
Nagy lelkün elismered,
Mint egy szent végezést!
Reménylem, hogy Triest is
Ha külön állam lesz,
Miként a cseh- vezérek
Ép oly nagy lelkün tesz!!!

VI.

Tehát édes olvasóm!
Ne kérdezd, honnét a
Mokra Nagy Bőgős ilyen
Avatott próféta!?
Mire a jövő tavasz
Hozzánk elvetődik:
Az a cseh-komédia
Másutt ismétlődik.
S kérdem már most: hogy vajjon
Az össz-birodalom
Nem boldog-e? s hiába
Zeng-e róla dalom?!
Páratlan e boldogság..
Unicum, ráritás,
Tartsd fen mind végig rajtunk
Dicsö majoritás!!!

Nagy Bőgős.

Madarassy Laczi alázatos köszönete Bittó Miniszterhez.

Nagyméltóságu miniszter ur!

Nagy kegyelmességü uram!

Nagyon roszul kezdém magamat érezni, midőn Nagyméltóságod által, a valóban reám nézve váratlan ügyészi hivatalra lett érdemetlen kineveztetésemet, a hivatalos és nem hivatalos lapokban olvastam. Azonban későbben leküzdém a félelmet, beismerém, hogy hüséges kéznyalásaimnak, miután Horváth Döme az én jó pátrónusom sikert szerzett, az ügyészséget habár képtelen lennék is a kivánalmakhoz képest ügyesen vinni, — elfogadom; biztositván méltóságodat, hogy ezén reám pazarolt bizalmat mielőbb kegyes szine előtt le fogom tenni, s magamnál érdemesebbnek fogok helyt adni.

Ha pedig nagyméltóságod legközelebbi lemondásomnak helyt nem adna: akkor azt, következő adatokkal leszek kénytelen indokolni, ugyanis:

Én még nőtlen koromban, midőn pályát kellett választanom, elhatároztam, hogy tanár leszek. És nem is csalódtam, mert a midőn ficzkó létemre a kecskeméti burgerek közzé vetett a sors, csakhamar, bár nagy utánjárás és kézcsókolások folytán, a kecskeméti ref. jogakademia egyik lógós tanára lettem.

Itt azonban nem sok idő mulva, miután hasztalan hajhásztam a népszerüséget és miután magamat megkedveltetni semmiképen sem sikerült, de sőt ez a tanároskodás magamnak is annyira terhemre esett: hogy én bizony magyarázni sem voltam képes, a collegiumot biz én csakhamar farba rugtam.

Ekkor ezután könnyebb életmód után jártam, mindaddig, mig egy jó módú parasztházzal megismerkedtem.

Miután ez sikerült, azon családnak ugyancsak a magam neveltségét meghaladó lányát, tekintettel az ő vagyonára, elvettem boldogitó páromúl.

Igy meglevén jövőm boldogságának alapja, ezután az jött eszembe, hogy ennyi sok vagyonhoz czim is kellene.

Alig hogy ezt elgondoltam, ismét egy kis költség és utánjárás mielőbb meghozták azt, s lettem a megyénél törvényszéki ülnök.

De biz én ezt is mielőbb meguntam. Ülnököskődni nem volt kedvem, miután az orvosok is arany erem miatt az ülést megtiltották, tiltakozásuknak örömmel adván helyt (?) s igy azt is rövid időn farba rúgtam

Ily körülmenyek közt, miután a közügynek használni nem tudtam, sőt szándékom se volt, beszégődtem a „Kecskeméti lapok“ belmunka társai közzé, az ugy nevezett Kornyikáló János jezsuita bandájába, azért hogy ha valaki ellenében piszkolódni kell, az ellen kiöltsem nyelvemet, a mint az egy körmönfont jobboldalistához illik és szokás is.

Ezen á pályán mindinkább érdemeket szereztem, mert a „Ludas Matyi“-t és a „Népszavá“-t ugyancsak megdorongoltam, a mi lapunk a „Kecskeméti lapok“ 29. számában; csak az bosszant mind az által, hogy ez a tud.tlan rüpök kecskeméti nép mégis mindinkább több példányban járatja azokat. Különben az is tudva van méltóságod előtt, hogy mi belmunkatársak Fehér Péter tanárt is megpiszkoltuk azért, hogy az országfelforgató baloldali elveket oly fennen hirdeti, de sőt oly gorombán megmartuk, hogy még a veszett kutya sem marhatta volna meg különben.

Végre pedig legközelebb egy Gruden Gergely nevü bőrkereskedőre is rávetettük a gyeplőt, azért hogy baloldali, még pedig oly goromba módra megrángattuk, hogy szegény feje kénytelen volt bennünket egy külön lenyomatban megszégyeniteni. Azt pedig azért tettük, mert német létére nekünk, mint a Kecskeméti lapok belmunka társainak, az általunk megrendelt lábbeliek számláit, melyeket kifizetni nem örömest szoktunk, mindig németül küldi meg. Ezen hazafiatlan és illetlen magaviseleteért elhatároztuk lapunkban a jobboldaliak zsebéből élő Kecskeméti lapokban, mit méltóságod is olvashatott, hogy Kecskemét város rendes adófizető iparosai közül, habár ő azt rendesen fizeti is, mint német és nekünk nem hitelezőt mielőbb kitoloncoztatjuk, mely alkalomra nagyméltóságodat is meghivandók leszünk, s uti költségeit mi, a „Kecskeméti lapok" belmunkatársai szivesen fedezendjük; koszt és kvártély pedig ingyen lesz Hazai Jóska helyiségében Szücs Imre főkapitányunk fedezete mellett.

Midőn ezeket igy a legnagyobb őszinteséggel előadtam, teljes hitem és reménységem, hogy Nagyméltóságod lemondásomat elfogadja s ennek folytán a „Kecskeméti lapok" füles és piszkolódó munkatársai közt, további müködésembe beleegyezését örömmel nyilvánitandja.

Ha pedig Nagyméltóságod talán gyakori orditásaiért ismét egy nagyobb konczot vetne, azt két kézzel fogom fogadni csak azért is, mert a boldogult atyámról reám maradt arany paszomántos dolmány különben a molyok millióinak lesz mielőbb áldozata.

Oh! miniszteri tanácsosság! i á! i á! imádlak!

Addig is tehát mig őszinte nyilatkozatomnál fogva lemondásomat benyujtanám, esedezem alázatosan: hogy a miattam üresedésbe jövendő ügyészi állomásra Dékán Pista kecskeméti jogakadémia tanárt kinevezni legkegyelmesebben méltóztassék.

Most, miután családi gondjaim igen elfoglalnak, a szüret is nyakamon volt, de az arany ér is nyugtalanit, maradtam

Nagyméltóságodnak szabad királyi Kecskemét városunkban

a legalázatosabb szolga
Madarassy László.

Sziporkák.

Bó szüret volt, jó bor termett s hatása mindenfelé mutatkozott.

— Koma! — szóllit meg egy fontolva haladó lakost vásárra menő szomszédja, — nem veszesz u j ka lapot?

Minek vegyek koma, — válaszolá amaz — ez a mostani is jó lesz arra, hogy elsárosodjék, ha a fejemből kiütik.

Multkor, mikor a fehérmegyei alispánt pénzsikkasztás miatt kicsapták, a megyeház kapujában strázsáló hajdu minden ismeretlen vagy ismert egyénnek tisztelgett fegyverével.

— Egy — a városban teljesen ismeretlen uri ember megszóllitja a hajdut, hogy miért teszi ezt?

— Jaj uram! — válaszol a hajdu — annyi mindenféle hitvány ember volt már alispán a vármegyébe, hogy sohse tudjuk, ki lesz az urunk, azért tisztelgünk mindnyájának.

Éji tivornyázás után mosdani kezd a vendég, s jót huzva a vizes kancsóból mondja: ej! de rosz ez a viz! dehogy is rosz bácsi — szólal meg a sarokból a házi kis fiu — hiszen a papa azt mondja, hogy akármi vendég jön, a l o v a k n a g y o n s z e r e t i k.

Szabadkai életképek.

XL. kép.

Nyilt levél Körpeleszhez.

Barátom S c h r ó l e s z! Miutha thüled elthávuztam; azútha sok mindenféle dolgok thürientek nálatok. — Azútha már ti is vármegye lethetek; mert a minth az ujvidéki banqueth leirásábál olvastham, nekthek is van f ü i s p á n t o k, a kinek épen ugy, minth a vármegye füispánjának sinoros pandurja van. — Nagyon sajnálom, hogy nem én vartham az ő m o n t h u r j á t; thudom hogy annak a ki azt vartha jó „r e b a c h j a" volt; sokkal jobb minth nekem 61-ten, midőn a v á r m e g y é n e k s i n ó r o z t a m.

Az ujságokból tudtham meg azt is, hogy the a „L u d a s M a t y i n a k" A u s h e l f e r j e*) vagy. — Olvastam viczes naplódat. — Csak folythasd édes S c h r ó l e s z e m! . . még belüled is lehet „M i n i s t e r i a l - R a t h", ha L é n á r d b ó l lehetett füispán.

Tiszteltetem a Herr von M i s k a bácsit, és mond meg neki, ha megthesz engemet füispáni H o f - s c h n e i d e r n e k: az egész f a m i l i á j á t k i s i n ó r o z o m.

Hát a mi vitéz T a r h o n y a i n k mit csinál? Thudnak-e A r t h i g k e i t o t a pandurok? — Hallotham, hogy ü is polgármester volt másfél napig és a pandurok s a p k a n é l k ü l járthak, thalán még most is ugy járnának, há be nem állott volna a „H i d e g h".

Jövőre thübbet.

Simkelesz,
Radical Schneidermeister
à Pesth.

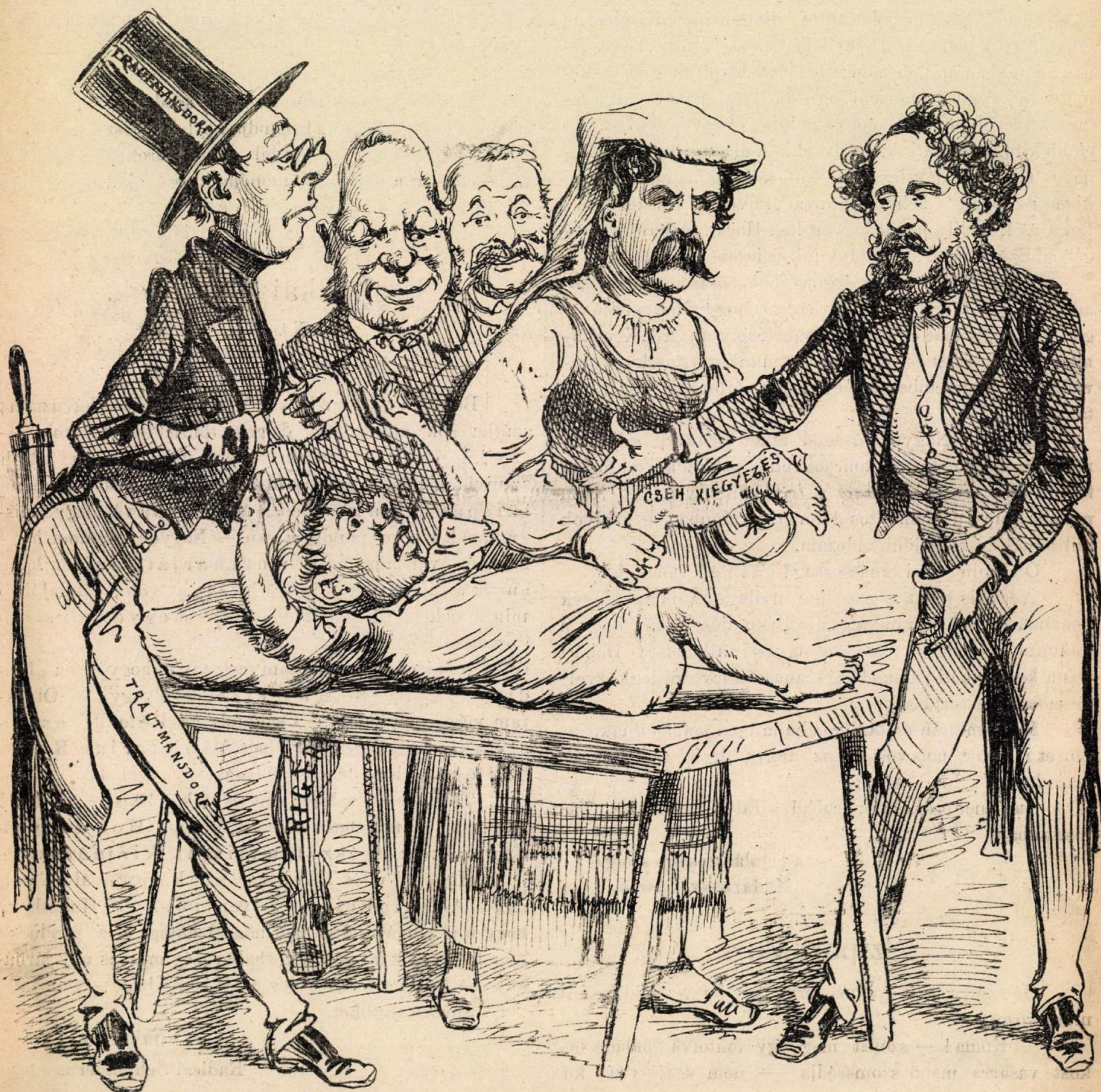
---

*) Sőt több . . ö rendes levelezőnk.
Szerk.

Mikor ezt az alábbi kép themát átadtam a rajzolónak, még akkor Hohenvarthnak csak az indulót fujták és Trautmansdorf gr. volt az uj osztrák kabinet elnökjelöltje, ki a képen figurál. Mikorra a kép litografirozva lett, már akkorra b. Kellersperg életrajzát közlötte Jókai, mint miniszterelnökét. Mikorára a publikum kezébe jut lapom, hogy akkorára már nem Schmerling ül-e a nyeregbe? az ördög sem tudhatja, nem hogy Ludas Matyi, mert ez az osztrák kabinet nem állandó, mint az idő változandó.

Uj Dal-Cin.

— Bécsben —

Dr. Herman-Andrássi: Ugyan Dal-Cin-Hohenwarth signora! még most se győződött meg, hogy mestersége ezen a cseh pimaszon csak kuruzslás, engedje át a tudós doctor Kellersperg urnak, majd ki kurálja ő absolutice.

Illustrált képe

Bittó igazságügy miniszter **telepitvényesekről szóló törvényjavaslatának.**

Csalhatatlan rigmus.

Eleget töröm rajt a fejemet,
„Katholikus néplap," „Magyar Állam."
„Üstökös," „Ellenőr," „Ludas Matyi."
„Nép szava," — csak megforognak nálam.

Olvasgatom, — s a mennyire értem,
Foglalkoznak mind e kettös tárgygyal:
Az egyházi birtok elrablása!!!
S a pápai csalhatatlansággal.

De ki mer ez ellen disputálni,
Hisz a pápai csalhatatlanság —
Nagyon de nagyon sokba fogadnék
Rég ösmert dolog, nem pedig ujság.

Nemzetes urak, nézzünk csak körül...
Nézzük csupán a bibliát, — s ime
Mit mond Abrahám, Izsák és Jákob,
A mint megvagyon irva az ige:

A tisztátalan sertés húsától, —
Én csak tapasztalásból beszélek,
S a szarvasmarhának hátuljától,
Irtózik minden jó zsidó lélek.

Ha nem kóser a lúd, s gyenge bárány,
Meg nem ennék, mert elkárhoznának,
A rabbi mondja ezt; — no hát nem jó
Jele ez a csalhatatlanságnak?

Szóljunk uraim, nem jó jel e ez?
S ha egy zsidó rabbi csalhatatlan?
Hát — csak a római pápa alatt —
Lángoljon az olajjal tölt katlan?

Furcsa gondalat, hisz ő szentsége
Adott azt is, mit nem kértünk, — magunk,
Megvoltunk lepve, mert szombat napon
Szabad húst ennünk, és nem lesz bajunk.

Az, — ki ezelőtt szombati napon
Hust evett, — az ördögnek áldozott,
S ha penitentiát nem tartva halt el,
Lelke mind örökre elkárhozott.

Azt mondja a mekkai nagy mufti:
„— Bort ne igyál, bort innod nem szabad" —
Végy magadnak harmincz feleséget.
De ha bort ittál, a Dsin elragad —

És lám, — a mi jó vicze istenünk —
Kegyelmesen nézi, ha bort iszunk;
Hisz a kannai szent menyegzőbe,
Még vizbül is bort csinált Krisztusunk.

Harmincz feleség? bolond kivánság!
Bár egyet győzzünk, ha szeszélyivel
Előnkbe rukkol — selyem ruhával.
Meg a szent lélek tudná — még mivel?!

Az indusnő, ha férje elhala:
Testét lelkestől máglyára veti,
Vigyázz annyok! ne tégy oly bolondot —
Pius pápa ezt nem engedheti.

Várj, — mig keresnek, vagy keress magad,
Éjszaktól délnek nyilik a világ
Ha télben haltam, várjál tavaszig,
S okvetlen nyilik számodra virág.

Az indusnak a Bráhma parancsol,
A nagy szentségü limai Bráhma.
És még ennél ne lenne nagyobb szent,
A vicze Jézus a római pápa?!

És ha a Bráhma, Mojzes s Mahomed
Utódai mind csalhatatlanok:
Akkor da pápa, — mi keresztények —
Kicsintől nagyig vagyunk olyanok.

Hát még a földi helyettes isten
A minden felett szentséges atya,
Nem volna csalhatatlan? — hisz Róma.
Terrarum atque gentium Dea.

Joskó Zazravecz,
szénégető.

Párbeszéd.

(a „Betekints" csárdában.)

Nyalka Laczi. Ej Bandi! de szótalan vagy, talán bizony megint rosz fát tettél a tüzre?

Sugár Bandi: Nem biz én czimbora! hanem csak azon törtem a fejemet, hogy hát voltaképen mi is lehet annak az oka, hogy eltörölték a botoztatást?

Nyalka Laczi: Hát még azt sem tudod?

Sugár Bandi: Nem én.

Nyalka Laczi: Hát tudd meg, hogy a botoztatást azért törülték el az urak, mert hát most egyenlőség van. Csak olyan pógár ember az ur, mint én vagyok la... s csak olyan lókötő sok ur, mint te vagy la..; csak ugy beviteti Rádai főkomiszárius az urakat, mint a Pista bátyámat; az egyenlőség aztán azt hozná magával, hogy az urakat is a Rádai bölcsőjére fektessék, mint a te Péter bátyádat; s ökeméken is ugy elhegedüljék a huszonötöt, mint akármelyik szegény legényen. De hogy az uraknak magukat is botoztatni ne keljen, inkább eltörölték a botbüntetést a szegény legényekre nézve is. Érted?

Sugár Bandi: Ühm! most már értem.

Pattantyuk.

Egy bajor landwehr olyan pápaszemet kerestetett egyik berlini lap nyiltterében, melyen megláthatja a a francziák által hadikárpótlás fejében fizetett 5 milliárd frankból a reá eső részt.

Bismárk erre 1 fillért (egy ezüstgaras 12-ed része) küldött a bajornak azon figyelmeztetés mellett, hogy ha a keresett pápaszemet meg nem találná, nézze azt a fillért tizezerszerte nagyitó üvegen, szeme előtt lesz azon összeg, mennyire a francz ia kárpótlásból igényt tart, de a mitől a szeme koppan.

—

Szilágyi Dezső igazságügymini szteri osztálytanácsos s erdélyi képviselői jelölt programmját, mint „a deákpárt szabadelvü részének tagja“ adta ki.

Már most aztán ezt a bókot ki köszöni meg, az öreg Deák-e? vagy a deákpárt?

A czigány diák.

Nyalka Würtemberg huszárok
Verbunkos tánczot járnak,
Mint a lányka kedvesére:
A legényre ugy várnak.
Hasztalan, szerencséjök nincs
Senki értök nem hevül
Hivó szóra egy legény is
Hálójukba nem kerül.
Borral kinál egy közülök
Mindenkit, barátságból,
S im egy nyulánk szomjas czigány,
Hosszat huz kulacsából

Erre vigan kurjongatnak,
Mindenik markába csap,
Csákót nyomnak a fejére,
Hogy ne süssön rá a nap.
Elmult a szomj, a jó kedv is
Eltünt mint a buborék,
Bánatját csak sulyosbitják
A siránkozó morék.
Elgondolja mily boldog volt
A vályoggödrök között,
Hol sártgyuró lábaira
Rózsi vizet öntözött.
Husvét ünnep volt ez neki,
Rózsi vize, rózsaviz, —
Barna szüznek csókja után
Szájában az édes iz.

Néz szét, hol lelhetne nyilást,
Hogy csákóstól megszökjék:
S im a vig verbunkosokkal
Egy nyilt térre érkezék.
Itt áll a nagy collegium,
Nyitva van vas portája,
Szebben hangzik a czigánynak
Itt a verbunk nótája.
Elhatározván magában,
Hogy változtatand sorsán,
Tánczol, kurjong szinlelt kedvvel,
És beugrik a portán.

* * *

Vissza nézve ekként szóla
A biztos asylumból:
„Már ha ugy is veszni kell,
Mint diák, ugy veszszek el.
Én inkább diák leszek
Nem kardot, könyvet — veszek.“

Mezőkeresztesi.

Adoma.

Fát vágott az egyszeri ember, hogy legyen minél megfőzni a paszitát, mert felesége épen azon ponton állott, hogy egy taggal megszaporitsa a háznépet.

Egyszer csak jön ám ki a bába, hogy jöjjön be már az apjuk, meghozta ám a gólya a kis vendéget.

Az ember bemegy, s meglátva a kis uj polgárt, kalap levéve hálát ad a teremtőnek, hogy milyen örömöt adott ő nekik; azzal kimegy s tovább vágja a fát.

Egyszer csak jön ki a bába megint, s hivja be az örömapát, hogy jöjjön be, hozott ám a gólya még másikat is.

Az ember nagy fejcsóválva be megy s meglátván a másik kis csecsemőt, felsóhajt: „ejh édes istenem, de különös módon mutogatod a te nagy hatalmadat az én szegény háznépemen“ — azzal kiment s vágta a fát tovább. Egy kevés vártatva hivja ám a bába megint, hogy jöjjön hamar, van ám harmadik is.

Már ekkor nem ment be az örömapa, csak az ablakon kiáltá be ezt: Anyuk! malatztzal te!

Diskurszus

Mihály gazda és Iczig szomszéd között.

Mihály: Ugyan szomszéd! miért van az már megint, hogy a Borsszem Jankó egy egész hasábot szentel azoknak az erkölcstelen szabad személyeknek?

Iczig: Gattüberdivelt.. Mihály bácsi! hát nem thodja khi járt itt a moltkhor Bécsbül?

Mihály: De hogy nem! Hát a Giskra!

Iczig: Nu! hát nem thapasztalta még khend, hugyha valami nevezethes emberek legyünnekh Bécsbül, a Burszem Jankhó rügthün bemothatja nekhik azokhat a drágaláthos szipségekhet!

Mihály: Ejnye szomszéd! csakugyan igaz ám, — mikor a bécsi delegátusok itt voltak Pesten, akkor is mindig azoknak a képeit közölte, ez már még is csak nagy szemérmetlenség!

Iczig: Gattübediwelt.. Mihály bácsi! szhemérmethlenségh vagy nem szemérmethlenségh, az seczkojedno — mint a thót mondja; — a Bursszem Jankhó azért Burszem Jankhó, hogy igy thcgyen, lássa khend, ű nem thogadhatja meg magáth, ez nekhi már therményszethe.

Nógrádi siralmas nóták.

Az „Ellenőr" előbb közölte mint a Matyi — hanem azért itt sem késett még el.

(Ad nótám: czintányéron pogácsa.)

I.

A nógrádi jobboldal,
Hazament egy nagy folttal . . .
Megverte a baloldal
Boldog végü nagy bottal.
A főispán, viczispán,
Ezért haragszik is tán?
Hát Agoston [1]) és István [2])
Még most is könyezik tán?
Ne sirjatok, rijjatok . . .
Inkább kortest hijjatok;
Annak bor, pénzt adjatok.
Csak ez segit rajtatok.

[1]) Pulszky Ágoston.
[2]) Huszár István.

II.

Fráter [3]) páter szedd össze az eklézsiát,
Hozd magaddal az egész szent bagázsiát . .
Más megyében keresünk egy uj drága hont . .
Oda megyünk, . . . ugy is közel van ide Hont!

[3]) Fráter Pál.

Zsiga postás.

Több vitékről jött arra nézve figyelmeztetés, hogy a Borsszem Jankó Wrabelly György úr volt szeredi jelenleg budai ügyvéd tisztelt elvtársunk három nyelvű versét, (magyar, német, tót) mit a nyitrai honvéd zászló felszentelésére irt, most (okt. 15-iki számában) közli, mint ujdonságot, még pedig Csudabogár rovatában; — közli pedig minden megjegyzés nélkül, holott nevezett vers a Népszava f. évi 16 (ápril 16-iki) számában már megjent, — s a Ludas Matyi Nagy Bögőse, a Matyi f. évi 18 (april 30-iki) számában egy talpra esett tótos versben gratulált W/Gy. urnak. — Mi is észre vettük Jankó lopszemtelenkedését, azonban csak mosolyogtunk rajta s ha t olvasóink több vidékről nem figyelmeztetnek, nem is szóllánk vala, hozzá lévén már szokva az ilyen Borsszemjankóskodáshoz. — Azon, hogy Csudabogár czim alatt közlé Jankó nevezett verset, egy cseppet se csudálkozzanak t. olvasóink, hát ugyan mit várnának mást az olyan gazdagok hulladékain élősködbtől mint hogy csudabogárnak nevezze a hazafiui lelkesedés becsületes kifejezését. — Ilyet csak egy Borsszem Jankó tehet. —

!!!Emléksorok!!!

Kukoricza Jánosnak, Székesfehérvár!

Hát megrágtad te is a szijjat
Szerelmetes öcsém János.?!
Meg hizony. — Jobboldali lettél,
Az már előttem világos. —
Borsszem Jankónak küldtél verset
És megkapád a jutalmat,
Visszautasitott! Lásd, ngy kell,
Igy jár a ki köpenyt forgat!!!

A „Nép szava" előfizetési ára:

Évnegyedre . . . . 1 frt
Félévre . . . . 2 frt

Kiadóhivatal: **Pest, városháztér 6, szám alatt,**

Felelős szerkesztő: **Mészáros-Hevessy Antónia.**
Főszerkesztő és kiadótulajdos: **Mészáros Károly.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz.